

Arrest

**nr. 140 503 van 6 maart 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 augustus 2004 en heeft zich vluchteling verklaard op 10 januari 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 17 januari 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 7 augustus 2014.

1.3. Op 28 augustus 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Marokkaanse nationaliteit te hebben en van Arabische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit Berkane. U zou in 1995 uw diploma Bachelor behaald hebben en vervolgens zou u direct als ambtenaar zijn beginnen werken bij de gemeente Berkane, eerst als gewone werknemer en vervolgens zou u gepromoveerd zijn tot secretaresse van de voorzitter van de provincieraad. Van jongsaf aan zou u, alsook uw zus M.(...), slecht zijn behandeld door uw moeder. Ze zou altijd kwaad op jullie geweest zijn en jullie duidelijk hebben gemaakt dat jullie niets goed konden doen. Toen u ouder werd zou deze situatie zich verder gezet hebben en nog geëscaleerd zijn. Uw moeder zou zich met alles in uw leven hebben willen bemoeien en vond dat u zich naar haar te schikken had en moest doen wat zij u opdroeg. U zou geregeld door uw moeder aan de deur zijn gezet en mocht dan de woning niet meer binnen. Ook zou uw moeder u bij momenten beledigd en uitgescholden hebben en zou u door haar af en toe geslagen zijn. Uw vader alsook de zussen en moeder van uw moeder zouden meermaals gepoogd hebben om uw moeder te kalmeren en haar duidelijk te maken dat zij jullie zo niet mocht behandelen, doch tevergeefs. Om aan deze situatie en aan uw moeder te ontsnappen zou u in 1996 officieel gehuwd zijn met O.(...) M.(...), een Marokkaanse man die om uw hand kwam vragen nadat hij u onderweg naar uw werk had opgemerkt. Na een tweetal jaar zouden jullie omwille van echtelijke problemen terug gescheiden zijn. Na uw scheiding zou u terug thuis gaan wonen zijn en zou uw moeder nog harder tegen u hebben opgetreden. Als gescheiden vrouw zou u nu alles volgens haar wensen moeten doen, zo maakte ze u duidelijk. Ook nu zouden uw dichte familieleden meermaals geprobeerd hebben met uw moeder te praten en haar te overtuigen haar gedrag naar u toe aan te passen, maar dit zou niets hebben uitgehaald. Zelf bleef u echter hopen dat uw moeder op een dag een andere houding tegenover u zou aannemen. In 2000 zou u legaal, met uw eigen paspoort en een visum, naar België zijn gereisd als toerist. U zou op bezoek gekomen zijn bij een nicht in Tubize en u zou toen ook een nicht in Nederland hebben opgezocht. Daar uw baas u had gezegd dat u eventueel promotie zou maken en een hoger salaris zou krijgen, keerde u na een maand terug naar Marokko. U zou toen uw werk hervat hebben en opnieuw bij uw ouders gaan wonen zijn. De problemen met uw moeder zouden zich opnieuw hebben verdergezet. In 2003 zou u opnieuw het plan hebben opgevat om een visum aan te vragen voor België en als toerist naar hier te komen, dit om aan de situatie en de problemen met uw moeder thuis te ontkomen. U had immers niet de bedoeling om, eenmaal uw visum verlopen was, nog terug te keren naar Marokko. Uw zou hier met uw vader over gepraat hebben en ook hij zou u aangeraden hebben om niet meer terug te keren. Nadat u verlof had kunnen regelen op uw werk zou u in april 2003, met uw paspoort en een geldig visum, naar België zijn gereisd. U zou in 2006 uw huidige echtgenoot, A.(...) S.(...) S.(...) (OV 5.652.057), een Irakees van Arabische origine afkomstig uit Bagdad (Centraal-Irak), hebben leren kennen. U zou uw vader gecontacteerd hebben met de melding dat u met uw Irakese vriend zou huwen. Uw ouders zouden zich hiertegen hebben verzet maar u zou toch, zowel religieus als officieel, gehuwd zijn en vervolgens gewoon contact zijn blijven houden met uw vader alsook met één broer en twee zussen. Uw moeder zou uw huwelijk niet geaccepteerd hebben. Op 6 april 2010 zou u bevallen zijn van jullie eerste dochtertje, N.(...) A.(...) S.(...).

Toen uw echtgenoot op 10/1/2014 een vierde asielaanvraag indiende bij de Belgische asielinstanties zou ook u een eerste asielaanvraag hebben ingediend. U verklaarde niet naar Marokko te kunnen terugkeren omdat u nu hier uw gezin heeft. Uw moeder zal uw huwelijk met uw Irakese echtgenoot nooit aanvaarden en u zou zich ook niet elders in Marokko kunnen vestigen met uw gezin.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer : uw Marokkaanse identiteitskaart, uw Marokkaans paspoort, uw trouwboekje en een toelating om het Marokkaans grondgebied te verlaten voor een periode van 60 dagen (15/4/2003-13/6/2003).

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat u er geenszins in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

U verklaarde Marokko te hebben verlaten in 2003 en dit omdat u de situatie thuis en de jarenlange problemen die u kende met uw moeder niet langer aankon. Uw vader zou u in 2003 ook aangeraden hebben om niet meer terug te keren naar huis omdat hij vreesde dat de situatie u ooit fataal zou worden. U zou nu ook niet meer kunnen terugkeren omdat u ondertussen in België gehuwd bent met een Irakese man en een dochtertje heeft. Uw moeder zal dit huwelijk nooit aanvaarden.

Dient vooreerst te worden opgemerkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de beweerde jarenlange ernstige problemen die u met uw moeder zou hebben gekend en de moeilijke situatie waarin u zou zijn opgegroeid en waarin u diende te leven in Marokko. Ondanks uw huidige beweringen op het CGVS dat dit de hoofdrede - en tevens de enige reden - is van uw beslissing om Marokko indertijd te

verlaten en er niet meer terug te keren (zie gehoorverslag CGVS p. 2 en 13), mag het dan wel ten zeerste verbazen dat u bij uw asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met géén woord repte over deze moeilijke situatie waarin u thuis in Marokko opgroeide en leefde. U verklaarde op de DVZ enkel dat u niet naar Marokko terug kan omdat uw ouders niet akkoord zijn met uw huwelijk met een Irakese man en u ook geen werk meer heeft in Marokko (zie vragenlijst CGVS vraag 3.4 en 3.5). U werd meermaals gevraagd waarom u op de DVZ niets vertelde over uw problemen met uw moeder - uw vluchtaanleiding - maar u kon hier geenszins een duidelijk en verhelderend antwoord voor geven. Zo merkte u op dat u in het begin niet wist dat u als vreemdelinge een asielaanvraag kon indienen. U er dan op gewezen dat éénmaal u bij de DVZ aanwezig was dit precies wil zeggen dat u een asielaanvraag had ingediend, ontweek u de vraag door op te merken dat u schrik had om politiek asiel aan te vragen omdat u geen politieke problemen kende. U dan nogmaals gevraagd waarom u niets vertelde over uw moeder en de problemen thuis, repliceerde u dat u antwoordde op de vragen die u toen werden gesteld. U er hierbij op gewezen dat u ook een open vraag werd gesteld waarbij u de kans kreeg alle feiten aan te brengen die leidden tot uw vlucht en weer te geven wat u vreest bij terugkeer zodat u wel degelijk de kans had om ook over uw moeder en de problemen die u thuis zou hebben gehad te vertellen, ontweek u de vraag volledig en vroeg u luidop of het feit dat u het voordien niet vertelde wil zeggen dat het nu - voor het CGVS - ook niet meer telt (zie gehoorverslag CGVS p. 2). Het mag duidelijk zijn dat de door u aangehaalde argumenten geenszins uw nalatigheid om dé reden van uw vlucht uit Marokko aan te brengen op de DVZ kunnen vergoelijken. In het kader van een asielaanvraag rust op elke asielzoeker immers de verantwoordelijkheid om spontaan de redenen die mee aan de basis liggen van de beslissing om het land van herkomst te verlaten aan te brengen en dit van bij aanvang van de asielprocedure. Dat u pas op het CGVS voor het eerst melding maakt van de problematische situatie waarin u in Marokko zou zijn opgegroeid, doet reeds in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van deze feiten.

De waarachtigheid van hetgeen u met uw moeder zou hebben meegemaakt in Marokko wordt voorts nog verder ondermijnd door de vaststelling dat u, die nochtans beweerde in 2003 het land te hebben verlaten om aan uw moeder en de situatie thuis te ontkomen, pas in januari 2014 - ruim 10 jaar na uw aankomst in België - een asielaanvraag heeft ingediend. U gevraagd waarom u nu na 10 jaar besliste een asielaanvraag in te dienen, repliceerde u dat u dit eigenlijk nooit van plan was. Toen uw echtgenoot zich bij de DVZ ging aanmelden in het kader van zijn 4de asielaanvraag zou men gezegd hebben dat men hem niet kon interviewen omdat u ook eerst een asielaanvraag moest indienen. Op hun aanraden zou u dan ook een asielaanvraag hebben ingediend (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Dat u daadwerkelijk nood zou hebben aan internationale bescherming kan in het licht hiervan eens te meer worden betwijfeld. Kan hierbij bovendien worden opgemerkt dat uw echtgenoot reeds in 2008 en in 2011 een 2de en 3de asielaanvraag indiende. U heeft reeds een relatie met uw man sinds 2006 en bent reeds sedert 2009 officieel gehuwd. Waarom u dan plots in 2014 ook een asielaanvraag moest indienen omdat uw echtgenoot anders niet kon worden gehoord in kader van zijn 4de asielaanvraag, is niet duidelijk.

Dat u voorafgaand aan uw asielaanvraag wel probeerde een verblijfsvergunning te krijgen hetzij op grond van humanitaire redenen (aanvraag art 9bis) hetzij op grond van medische redenen (aanvraag art 9ter) kan hier geenszins een ander licht op werpen. Bovendien blijkt uit uw administratief dossier dat u deze aanvragen ook pas heeft ingediend nadat u al meerdere jaren op het Belgisch grondgebied verbleef. Het heeft er dan ook eerder alle schijn van dat u thans besliste een asielaanvraag in te dienen nadat de verschillende asielaanvragen van uw echtgenoot werden afgewezen en ook uw aanvragen 9bis en 9ter werden afgewezen. Uw opmerking dat de mensen op DVZ misschien uw echtgenoot bij zijn 4de asielaanvraag aanraadden dat ook u een asielaanvraag zou indienen omdat ze zagen dat uw echtgenoot altijd negatieve beslissingen kreeg (zie gehoorverslag CGVS p. 12), versterkt dit vermoeden. Dit blijkt voorts ook uit het feit dat u in het kader van uw asielaanvraag nog aanhaalde te vrezen voor een terugkeer omwille van uw huwelijk met uw Iraakse echtgenoot die door uw moeder nooit zal aanvaard worden. Indien u effectief omwille van uw relatie en huwelijk met uw huidige echtgenoot vreest voor een terugkeer naar Marokko kan weerom niet worden ingezien waarom u pas in januari 2014 - een 8-tal jaar na uw religieuze huwelijk en een 5-tal jaar na uw officiële huwelijk - een asielaanvraag indiende.

Dat u daadwerkelijk, zoals u voorhoudt, quasi uw hele leven in een onmogelijke situatie leefde thuis met uw moeder kan ook in het licht van volgende bevindingen hoegenaamd niet worden volgehouden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u naar school kon gaan en uw diploma kon behalen. U vond direct na uw studies werk en bleef buitenshuis werken tot aan uw vertrek in 2003. U beschikte over een eigen paspoort en kon in 2000 en 2003 probleemloos, met medeweten van uw familie, op vakantie komen naar België. Dat uw moeder mogelijks geen makkelijke persoon is, kan worden aangenomen. Dat de situatie echter dermate onleefbaar was en zij u beknotte in uw vrijheid (zie gehoorverslag CGVS p. 15) is niet geloofwaardig. De vaststelling dat u bovendien in 2000, na een verblijf van een maand in België,

gewoon terugkeerde naar huis bij uw ouders bevestigt dit eveneens. U verklaarde hierbij dat u toen terugkeerde omdat uw baas u had gezegd dat u zou gepromoveerd worden en meer zou verdienen (zie gehoorverslag CGVS p. 16). Zeker gezien u beweerde dat de situatie voor u nog slechter werd na uw scheiding in 1997 kan logischerwijs toch worden verondersteld dat u, eenmaal u uit uw problematische situatie én uw land was weten te ontkomen, niet gewoon zou terugkeren indien uw verklaringen op de waarheid berusten. Dat u spontaan na een maand terugkeerde, en dit louter omwille van werk en een promotie, maakt dat eens te meer serieuze vragen kunnen worden gesteld bij de beweerde ernst van de situatie waar u thuis, met uw moeder, in verkeerde. Dat u voorts, voor uw vertrek in 2003, ook nooit geprobeerd heeft om aan uw situatie thuis te ontkomen, klemt ook ten eerste met de beweerde ernst van de situatie en uw beweerde vrees voor uw moeder. U gevraagd waarom u niet eerder uw ouderlijk huis verliet, repliceerde u merkwaardig genoeg dat u er niet aan dacht. U merkte hierbij nog op dat u niet dacht dat u een visum zou krijgen (zie gehoorverslag CGVS p. 15).

Dit is toch wel zeer opmerkelijk gezien u reeds in 2000 probleemloos een visum had verkregen voor een reis naar België. U kon voorts ook niet aannemelijk maken waarom u niet bij uw familieleden kon intrekken. U had immers uw tantes en uw grootmoeder in de buurt en u wist dat zij aan uw kant stonden. U verklaarde dat u niet bij hen kon intrekken omdat zij u niet konden onderhouden, dat ze niet de nodige middelen hadden en hun huizen te klein waren (zie gehoorverslag CGVS p. 15 en 16). Dat uw eigen familieleden zich wel met de situatie zouden bemoeien door uw moeder - tevergeefs weliswaar - aan te spreken op haar gedrag maar u dan gewoon thuis aan uw lot zouden hebben overgelaten, is, indien uw beweringen omtrent de ernst van de situatie waarin u leefde de waarheid bevatten, toch wel zeer opmerkelijk. Blijkt bovendien nog dat u voor uw vertrek in 2003 niet eens de moeite nam om met uw dichte familieleden te praten over een mogelijke oplossing voor u en uw problematische situatie (zie gehoorverslag CGVS p. 17).

De geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de beweerde ernstige familiale problemen waar u in Marokko jarenlang mee geconfronteerd werd, wordt door bovenstaande bevindingen onderuit gehaald.

Waar u voorts nog aanhaalde dat u niet kan terugkeren naar Marokko omdat u er problemen zal kennen gezien uw huwelijk met uw huidige Iraakse man, kan volgende worden opgemerkt. U verklaarde wel dat uw moeder uw leven ingeval van een terugkeer tot een hel zal maken omwille van uw huwelijk en dat de situatie nog erger zal zijn dan voorheen. U werd vervolgens meermaals gevraagd wat er dan zou gebeuren als u terugkeert. Na een aantal vage en ontwijkende antwoorden, stelde u uiteindelijk dat uw moeder jullie niet zal binnenlaten thuis en dat u zich niet elders alleen met uw man zal kunnen vestigen omdat u geen inkomen heeft in Marokko (zie gehoorverslag CGVS p. 17). Dit betreffen echter problemen van louter socio-economische aard die geenszins ressorteren onder het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie. U toont ook geenszins aan dat u, omwille van één van de redenen voorzien in de vluchtelingenconventie, geen werk zou kunnen krijgen en u vervolgens niet elders zou kunnen vestigen, ingeval van een terugkeer naar Marokko en zo aan de problemen met uw moeder te ontkomen. Kan hierbij nog worden opgemerkt dat ook uw zus M.(...) huwde tegen de wil van uw moeder in. Uw zus M.(...) woont momenteel met haar gezin op 60 km van Berkane, de plaats waar uw moeder woont. U verklaarde dat uw zus nu een goed leven heeft en nergens uit uw verklaringen blijkt dat zij zich op heden nog problemen kent met uw moeder (zie gehoorverslag CGVS p. 15 en 16).

Waar u ook nog aanhaalde dat u nu een dochtertje heeft in België en dat er voor haar geen toekomst is in België, dient te worden opgemerkt dat dit geen ander licht kan werpen op de bevindingen betreffende uw situatie in Marokko en het feit dat u geenszins heeft aangetoond omwille van deze situatie nood te hebben aan internationale bescherming. Voor het aanvragen van een verblijfsvergunning op grond van uw (gezins)situatie in België dient u zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure.

Uit het geheel van voorgaande blijkt duidelijk dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. De commissaris-generaal beschikt evenmin over dergelijke aanwijzingen. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De door u neergelegde documenten zijn evenmin van aard voorgaande om te vormen. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs hebben louter betrekking op uw persoonsgegevens en deze staan niet ter discussie. Het uitreisverbod toont voorts aan dat in 2003 legaal als naar België bent gereisd, wat ook niet wordt betwist. Uw trouwboekje tot slot toont aan dat u in België bent gehuwd met A.(...) S.(...) S.(...) en samen een dochtertje kreeg. Deze feiten worden ook niet in vraag gesteld doch hebben geen uitstaans met uw asielmotieven.

Ten aanzien van uw echtgenoot, A.(...) S.(...) S.(...) (O.V. 5.652.057) werd in het kader van zijn 4de asielaanvraag eveneens beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1, A van het Verdrag van Genève en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoekster de verschillende elementen uit de definitie van het begrip ‘vluchteling’ toe op haar eigen situatie, waarbij zij een poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoekster wijst erop dat zij destijds vertrokken is uit Marokko omwille van de situatie met haar moeder. In België heeft zij de heer A. S. S. leren kennen, die afkomstig is van Bagdad. Op heden heerst een situatie van oorlog in Bagdad, doch de asielaanvragen van de heer A. S. werden echter telkens onterecht afgewezen op basis van de uitsluitingsclausule 1F, aldus verzoekster, die er nog op wijst dat zij een dochtertje heeft met de heer A. S.. Dit dochtertje neemt de nationaliteit aan van de vader en is dus eveneens van Iraakse nationaliteit. Verzoekster vervolgt dat haar echtgenoot wegens de situatie van oorlog in Bagdad en Irak opnieuw asiel heeft aangevraagd op 10 januari 2014. Gelet op de familiale situatie en het feit dat er in Marokko niet akkoord wordt gegaan met deze relatie heeft verzoekster eveneens een asielaanvraag ingediend samen met haar echtgenoot. Op 30 januari 2014 werd de asielaanvraag van haar echtgenoot niet in overweging genomen. Het beroep dat hiertegen werd aangetekend was op het ogenblik van indienen van onderhavig verzoekschrift nog hangende. Voor wat betreft de volgens verzoekster ontorechte toepassing van de clausule 1F, verwijst zij naar de uiteenzetting dienaangaande in het laatste beroep dat werd ingediend door haar echtgenoot. Verzoekster laakt dat bij het nemen van de bestreden beslissing op geen enkel moment rekening werd gehouden met de afkomst van haar gezin uit een oorlogsgebied. Nochtans dient met alle persoonlijke omstandigheden rekening te worden gehouden bij het beoordelen van een asielrelaas, aldus verzoekster, die erop wijst dat haar echtgenoot op heden geen enkele vorm van bescherming krijgt, doch hij ook niet terug mag gezien zijn profiel. Het feit dat minderjarigen die geen niet-begeleide minderjarigen zijn niet persoonlijk worden gehoord, kan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er volgens verzoekster niet van ontslaan haar asielaanvraag te beoordelen in het licht van alle omstandigheden, dus ook vanuit het oogpunt van haar minderjarige dochter. Dit geldt te meer nu zij heeft aangegeven dat zij geen kant op kan gelet op de Iraakse afkomst van haar echtgenoot. Daarnaast is de motivering van de bestreden beslissing volgens verzoekster gebrekkig aangezien zij over een “ordre de quitter le territoire” van Marokko beschikt doch hier niets over werd gevraagd, integendeel in de bestreden beslissing heeft het Commissariaat-generaal het over een “uitreisverbod”. De situatie op dit vlak is allerminst duidelijk, aldus nog verzoekster.

Wat betreft het ogenblik van haar asielaanvraag, stelt verzoekster dat zij heeft gewacht tot haar man een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend zodat zij samen om bescherming zouden kunnen vragen. Zij wilde naar eigen zeggen aanvankelijk geen asiel aanvragen omdat zij vreesde als Marokkaanse niet serieus te zullen worden genomen. Echter, gelet op de afkomst van de rest van haar gezin kan zij geen kant op en heeft zij, tevens op aanraden van de Dienst Vreemdelingenzaken, samen met haar man asiel aangevraagd omdat hun situatie nu eenmaal nauw met elkaar verbonden is en niet los van elkaar kan worden gezien.

Waar haar wordt verweten dat zij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken de houding van haar moeder niet geschetst heeft, wenst verzoekster te benadrukken dat haar verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts zeer kort heeft geduurd. Haar verhoor werd er aanzien als een ondersteunend verhoor voor het asielrelaas van haar man. Dit doet volgens verzoekster echter geen afbreuk aan het feit dat zij op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een integere manier heeft kunnen vertellen over het intrafamiliaal geweld dat haar te beurt is gevallen. Het volstaat naar mening van verzoekster dan ook niet te verwijzen naar de situatie van haar zus om haar vrees in verband met haar huwelijk met haar Iraakse echtgenoot dat niet werd toegestaan van de hand te wijzen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming), en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, benadrukt verzoekster dat in de bestreden beslissing niet wordt getwijfeld aan haar identiteit, noch aan haar afkomst uit Marokko. Zij betoogt dat het feit dat zij mishandeling door de familie vreest wel degelijk in aanmerking kan komen voor bescherming onder artikel 48/4 a) of b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster verwijst in dit verband naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde objectieve informatie over de behandeling van vrouwen in Marokko. Daarnaast kan er niet zomaar vanuit gegaan worden dat de Iraakse afkomst van haar echtgenoot geen invloed zou hebben op haar positie, aldus verzoekster.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het verzoekschrift tot beroep dd. 21 februari 2014, ingediend voor haar echtgenoot, het document *“Stop violence against women in Morocco”* van The advocats for human rights van juli 2014 en het document *“Query response on violence against women”* van Norwegian Country of Origin Information Centre van 18 juli 2014.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde jarenlange ernstige problemen die zij met haar moeder zou hebben gekend en de moeilijke situatie waarin zij zou zijn opgegroeid en waarin zij diende te leven in Marokko daar (1) zij op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over deze moeilijke situatie waarin zij thuis in Marokko opgroeide en leefde, nochtans haar vluchtaanleiding, hetgeen in ernstige mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van deze feiten, (2) zij pas in januari 2014, ruim 10 jaar na haar aankomst in België, een asielaanvraag heeft ingediend en het er alle schijn van heeft dat zij thans besliste een asielaanvraag in te dienen nadat de verschillende asielaanvragen van haar echtgenoot werden afgewezen en ook haar aanvragen 9bis en 9ter werden afgewezen, (3) uit haar verklaringen blijkt dat zij naar school kon gaan en haar diploma kon behalen, dat zij buitenshuis bleef werken tot aan haar vertrek in 2003 en dat zij in 2000 en 2003 probleemloos met medeweten van haar familie op vakantie kon komen naar België zodat haar bewering dat de situatie dermate onleefbaar was en dat haar moeder haar beknotte in haar vrijheid niet geloofwaardig is, vaststelling welke wordt bevestigd door (a) het gegeven dat zij in 2000 na een verblijf van een maand in België gewoon terugkeerde naar huis bij haar ouders en dit louter omwille van werk en een promotie, wat eens te meer vragen doet rijzen bij de beweerde ernst van de situatie waar zij thuis met haar moeder in verkeerde en (b) het gegeven dat zij voor haar vertrek in 2003 nooit geprobeerd heeft om aan haar situatie thuis te ontkomen, zij niet aannemelijk kon maken waarom zij niet bij haar familieleden, die aan haar kant stonden, kon intrekken en zij voor haar vertrek niet eens de moeite nam om met haar dichte familieleden te praten over een mogelijke oplossing voor haar een haar problematische situatie, (ii) zij aanhaalt dat zij niet kan terugkeren naar Marokko omdat zij er problemen zal kennen omwille van haar huwelijk met een Iraakse man doch haar stelling dat haar moeder hen niet zal binnenlaten thuis en dat zij zich niet elders alleen met haar man zal kunnen vestigen omdat zij geen inkomen heeft in Marokko problemen van louter socio-economische aard betreffen die geenszins ressorteren onder het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie, zij ook geenszins aantoonde dat zij omwille van één van de redenen voorzien in de vluchtelingenconventie geen werk zou kunnen krijgen en zij zich vervolgens niet elders zou vestigen in geval van terugkeer naar Marokko om zo aan de problemen met haar moeder te ontkomen en bovendien ook haar zus M. tegen de wil van haar moeder in huwde doch zij nu een goed leven heeft en nergens uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar zus op heden nog problemen kent met haar moeder, (iii) haar opmerking dat zij nu een dochtertje heeft in België en dat er voor haar geen toekomst is in België geen ander licht kan werpen op de bevindingen betreffende haar situatie in Marokko en het feit dat zij geenszins heeft aangetoond omwille van deze situatie nood te hebben aan internationale bescherming en (iv) de door haar neergelegde documenten betrekking hebben op haar persoonsgegevens en aantonen dat zij in 2003 legaal naar België is gereisd, alsook dat zij in België gehuwd is met A.S.S., met wie zij samen een dochtertje heeft doch deze feiten, welke niet ter discussie staan, geen uitstaans hebben met haar asielmotieven.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, zij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoekster kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontcrachten.

2.5. Waar verzoekster stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij/zij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoekster met haar stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingdefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters vluchtredenen, kan de Raad slechts vaststellen dat zij er geenszins in slaagt haar vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.6.1. Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst op goede gronden dat de vaststelling dat verzoekster bij haar asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over de beweerde jarenlange ernstige problemen die zij met haar moeder zou hebben gekend en de moeilijke situatie waarin zij thuis in Marokko opgroeide en leefde terwijl dit blijkens haar beweringen op het Commissariaat-generaal de hoofdreden en tevens de enige reden is van haar beslissing om Marokko indertijd te verlaten en er niet meer terug te keren, in ernstige mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van deze feiten.

De argumentatie in het verzoekschrift dat haar verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts zeer kort heeft geduurd en dat haar verhoor er werd aanzien als een ondersteunend verhoor voor het asielrelaas van haar man, kan de Raad allerminst overtuigen. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij/zij alle elementen ter ondersteuning van zijn/haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn/haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij/zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem/haar de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om al haar asielredenen kort uiteen te zetten. Gevraagd wat zij vreest bij haar terugkeer naar haar land van herkomst, stelde verzoekster slechts dat haar ouders niet akkoord zijn met haar huwelijk en dat zij ondertussen ook geen werk meer heeft in Marokko (administratief dossier, stuk 4, vragenlijst CGVS, vragen 3.4. en 3.5.). Bovendien werd aan verzoekster op het einde van het interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven, werd haar gevraagd of zij naast de door haar aangehaalde problemen nog problemen met haar autoriteiten of medeburgers dan wel problemen van algemene aard heeft gehad en werd haar tevens gevraagd of zij nog iets wenste toe te voegen. Verzoekster maakte evenwel op geen enkel ogenblik melding van haar eigenlijke vluchtaanleiding, zijnde de jarenlange ernstige problemen die zij met haar moeder zou hebben gekend en de moeilijke situatie waarin zij thuis in Marokko opgroeide en leefde. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoekster worden verwacht dat zij een dermate essentieel element in haar relaas als haar directe vluchtaanleiding bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo dit op enige waarheid zou berusten. Dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort moest zijn, doet hieraan geen afbreuk. Het is overigens niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat niets verzoekster ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien zij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop zij werd gehoord. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekster heeft nagelaten dit te doen en dat zij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die zij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn. Verzoekster geeft aldus geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een dermate cruciaal element in haar relaas als de reden van haar vlucht uit Marokko zodat deze ommissie haar algehele geloofwaardigheid op de helling zet.

2.6.2. Voorts vormt ook het gegeven dat verzoekster pas ruim tien jaar na haar aankomst in België besloot om asiel aan te vragen, een contra-indicatie voor de ernst van haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoeksters gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Het niet eerder indienen van een asielaanvraag stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor haar leven haar land te hebben verlaten en toont aan dat verzoekster internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Dat verzoekster zich gedurende meer dan tien jaar geen vluchteling heeft verklaard doch zij wel probeerde een verblijfsvergunning te krijgen hetzij op grond van humanitaire redenen (aanvraag artikel 9bis), hetzij op grond van medische redenen (aanvraag artikel 9ter) toont integendeel aan dat verzoekster met de door haar ingestelde procedures niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in haar land van herkomst beoogde doch eerder een legaal verblijfsstatuut in België wenste te bekomen, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert haar land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad andermaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekster geschetste vrees. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen. Immers, met het verweer dat zij heeft gewacht tot haar man een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend zodat zij samen om bescherming zouden kunnen vragen, dat zij aanvankelijk geen asiel wilde aanvragen omdat zij vreesde als Marokkaanse niet serieus te zullen worden genomen, dat zij echter, gelet op de afkomst van de rest van haar gezin, geen kant op kan en zij, tevens op aanraden van de Dienst Vreemdelingenzaken, samen met haar man asiel heeft aangevraagd omdat hun situatie nu eenmaal nauw met elkaar verbonden is en niet los van elkaar kan worden gezien, komt verzoekster in wezen niet verder dan het louter herhalen van haar eerdere verklaringen in dit verband waarmee zij evenwel niet vermogt afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen waar in de bestreden beslissing wordt overwogen als volgt: *“De waarachtigheid van hetgeen u met uw moeder zou hebben meegemaakt in Marokko wordt voorts nog verder ondermijnd door de vaststelling dat u, die nochtans beweerde in 2003 het land te hebben verlaten om aan uw moeder en de situatie thuis te ontkomen, pas in januari 2014 - ruim 10 jaar na uw aankomst in België - een asielaanvraag heeft ingediend. U gevraagd waarom u nu na 10 jaar besliste een asielaanvraag in te dienen, repliceerde u dat u dit eigenlijk nooit van plan was. Toen uw echtgenoot zich bij de DVZ ging aanmelden in het kader van zijn 4de asielaanvraag zou men gezegd hebben dat men hem niet kon interviewen omdat u ook eerst een asielaanvraag moest indienen. Op hun aanraden zou u dan ook een asielaanvraag hebben ingediend (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Dat u daadwerkelijk nood zou hebben aan internationale bescherming kan in het licht hiervan eens te meer worden betwijfeld. Kan hierbij bovendien worden opgemerkt dat uw echtgenoot reeds in 2008 en in 2011 een 2de en 3de asielaanvraag indiende. U heeft reeds een relatie met uw man sinds 2006 en bent reeds sedert 2009 officieel gehuwd. Waarom u dan plots in 2014 ook een asielaanvraag moest indienen omdat uw echtgenoot anders niet kon worden gehoord in kader van zijn 4de asielaanvraag, is niet duidelijk.*

Dat u voorafgaand aan uw asielaanvraag wel probeerde een verblijfsvergunning te krijgen hetzij op grond van humanitaire redenen (aanvraag art 9bis) hetzij op grond van medische redenen (aanvraag art 9ter) kan hier geenszins een ander licht op werpen. Bovendien blijkt uit uw administratief dossier dat u deze aanvragen ook pas heeft ingediend nadat u al meerdere jaren op het Belgisch grondgebied verbleef. Het heeft er dan ook eerder alle schijn van dat u thans besliste een asielaanvraag in te dienen nadat de verschillende asielaanvragen van uw echtgenoot werden afgewezen en ook uw aanvragen 9bis en 9ter werden afgewezen. Uw opmerking dat de mensen op DVZ misschien uw echtgenoot bij zijn 4de asielaanvraag aanraadden dat ook u een asielaanvraag zou indienen omdat ze zagen dat uw echtgenoot altijd negatieve beslissingen kreeg (zie gehoorverslag CGVS p. 12), versterkt dit vermoeden. Dit blijkt voorts ook uit het feit dat u in het kader van uw asielaanvraag nog aanhaalde te vrezen voor een terugkeer omwille van uw huwelijk met uw Iraakse echtgenoot die door uw moeder nooit zal aanvaard worden. Indien u effectief omwille van uw relatie en huwelijk met uw huidige echtgenoot vreest voor een terugkeer naar Marokko kan weerom niet worden ingezien waarom u pas in januari 2014 - een 8-tal jaar na uw religieuze huwelijk en een 5-tal jaar na uw officiële huwelijk - een asielaanvraag indiende.”, vaststellingen en overwegingen welke dan ook onverminderd overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

2.6.3. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen het besluit dat de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de beweerde ernstige familiale problemen waar zij in Marokko jarenlang mee geconfronteerd werd, verder onderuit wordt gehaald door de bevindingen dat uit haar verklaringen blijkt dat zij naar school kon gaan en haar diploma kon behalen, dat zij buitenshuis bleef werken tot aan haar vertrek in 2003 en dat zij in 2000 en 2003 probleemloos met medeweten van haar familie op vakantie kon komen naar België zodat haar bewering dat de situatie dermate onleefbaar was en dat haar moeder haar beknotte in haar vrijheid niet geloofwaardig is, vaststelling welke wordt bevestigd door (a) het gegeven dat zij in 2000 na een verblijf van een maand in België gewoon terugkeerde naar huis bij haar ouders en dit louter omwille van werk en een promotie, wat eens te meer vragen doet rijzen bij de beweerde ernst van de situatie waar zij thuis met haar moeder in verkeerde en (b) het gegeven dat zij voor haar vertrek in 2003 nooit geprobeerd heeft om aan haar situatie thuis te ontkomen, zij niet aannemelijk kon maken waarom zij niet bij haar familieleden, die aan haar kant stonden, kon intrekken en zij voor haar vertrek niet eens de moeite nam om met haar dichte familieleden te praten over een mogelijke oplossing voor haar een haar problematische situatie. Zij beperkt zich louter tot het uiten van blote beweringen, het herhalen van haar eerdere verklaringen dat zij jarenlang mishandeld werd door haar moeder, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en een reëel risico op het lijden van ernstige schade en de stelling dat de Marokkaanse autoriteiten geen hulp kunnen bieden voor dit soort situaties, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster dan ook niet vermag voorgaande pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. De motivering dienaangaande wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.6.4. Verzoekster haalt daarnaast aan dat zij niet kan terugkeren naar Marokko omdat zij er problemen zal kennen omwille van haar huwelijk met een Iraakse man. Het volstaat naar mening van verzoekster niet te verwijzen naar de situatie van haar zus om haar vrees in verband met haar huwelijk, dat niet werd toegestaan door haar familie, van de hand te wijzen. Zij brengt hiermee evenwel geen concrete, overtuigende argumenten bij waarom zij, in tegenstelling tot haar zus M. die tevens tegen de wil van haar moeder in huwde, geen leven zou kunnen opbouwen elders in Marokko om zo aan de beweerde problemen met haar moeder te ontkomen. Verzoekster laat overigens de motieven van de bestreden beslissing ongemoeid waar de commissaris-generaal te dezen nog terecht opmerkt als volgt: *“Waar u voorts nog aanhaalde dat u niet kan terugkeren naar Marokko omdat u er problemen zal kennen gezien uw huwelijk met uw huidige Iraakse man, kan volgende worden opgemerkt. U verklaarde wel dat uw moeder uw leven ingeval van een terugkeer tot een hel zal maken omwille van uw huwelijk en dat de situatie nog erger zal zijn dan voorheen. U werd vervolgens meermaals gevraagd wat er dan zou gebeuren als u terugkeert. Na een aantal vage en ontwijkende antwoorden, stelde u uiteindelijk dat uw moeder jullie niet zal binnenlaten thuis en dat u zich niet elders alleen met uw man zal kunnen vestigen omdat u geen inkomen heeft in Marokko (zie gehoorverslag CGVS p. 17). Dit betreffen echter problemen van louter socio-economische aard die geenszins ressorteren onder het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie. U toont ook geenszins aan dat u, omwille van één van de redenen voorzien in de vluchtelingenconventie, geen werk zou kunnen krijgen en u vervolgens niet elders zou kunnen vestigen, ingeval van een terugkeer naar Marokko en zo aan de problemen met uw moeder te ontkomen. (...)”*

2.6.5. In zoverre verzoekster nog wijst op haar gezinssituatie, namelijk dat zij in België gehuwd is met een Iraakees, met wie zij samen een dochttertje heeft, en stelt dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de afkomst van haar echtgenoot uit een oorlogsgebied, benadrukt de Raad dat deze elementen niet ter discussie staan doch geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat in haar hoofde ten aanzien van Marokko een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bestaat. De Raad wijst er te dezen op dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land van de nationaliteit van de verzoekende partij, *in casu* Marokko, en dat elke asielaanvraag individueel wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, slaagt verzoekster er evenwel niet in aannemelijk te maken dat zij omwille van de familiale problemen met haar moeder of omwille van haar huidige gezinssituatie nood zou hebben aan internationale bescherming. Dat de asielaanvragen van haar echtgenoot werden afgewezen op basis van de uitsluitingsclausule 1F doet niets af aan deze appreciatie. In de mate verzoekster nog tracht te argumenteren dat ten aanzien van haar echtgenoot ten onrechte toepassing werd gemaakt van de uitsluitingsclausule 1F en zij een gedeelte herneemt van de

argumentatie zoals uiteengezet door haar echtgenoot in diens verzoekschrift ingeleid bij de Raad, wijst de Raad er volledigheidshalve op dat dit beroep van verzoeksters echtgenoot werd verworpen bij arrest nr. 135 836 van 5 januari 2015.

2.6.6. De door verzoekster bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van haar asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

Haar identiteitskaart en paspoort hebben louter betrekking op haar persoonsgegevens, welke niet ter discussie staan.

Het document "autorisation de quitter le territoire national" betreft een toelating van de gouverneur van de provincie Berkane dd. 25 maart 2003 aan verzoekster om het Marokkaans grondgebied te verlaten voor de periode van 15 april 2003 tot 13 juni 2013 en dus geenszins een "ordre de quitter le territoire" zoals wordt gesteld in het verzoekschrift. Het gegeven dat dit document in de bestreden beslissing verkeerdelijk een "uitreisverbod" wordt genoemd – een louter materiële vergissing –, doet niets af aan het feit dat dit document slechts aantoont dat verzoekster in 2003 van haar werkgever de toestemming heeft gekregen om een vakantie van 60 dagen in het buitenland door te brengen. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom volgens verzoekster "De situatie op dit vlak (...) allerminst duidelijk (is)".

Verzoeksters trouwboekje toont aan dat zij in België gehuwd is met A.S.S. en samen met hem een dochtertje kreeg. Ook deze feiten, die evenmin in vraag worden gesteld, kunnen zoals uiteengezet onder punt 2.6.5. op zich niet aantonen dat verzoekster nood zou hebben aan internationale bescherming.

De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie omtrent huiselijk geweld in Marokko is, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas, *in casu* niet dienstig. Een loutere verwijzing naar algemene mensenrechtenrapporten volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.6.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS